

CULTUS DISPARITAS.

Vide verb. IMPEDIMENTA MATRIMONII, art. 1, a num. 91, ad 97.

CULTUS SANCTORUM.

SUMMARIUM.

1. Pro Sancto aliquem venerari non licet sine licentia Papæ, etiamsi in vita fecisset miracula. — 2. Sanctus proprie, et stricte captus quis sit. — 3. Beatus proprie, et stricte sumptus quis sit. — 4. Canonizatio proprie, et stricte sumpta quid sit. — 5. Beatificatio proprie, et stricte capta quid sit. — 6. Duplex est tam Canonizatio, quam Beatificatio, una scilicet formalis, et altera æquipollens. — 7. Quæ sit Canonizatio formalis. — 8. Quæ sit Canonizatio æquipollens. — 9. Quæ sit Beatificatio formalis. — 10. Quæ sit Beatificatio æquipollens. — 11. Beatificatio, et Canonizatio non differunt essentialiter, sed solum accidentaliter, ad n. 12. — 13. Adducitur, et solvitur instantia. — 14. Affertur, et solvitur alia instantia. — 15. Secundum plurimos Classicos Doctores est de Fide, quod Papa non possit errare, non solum in Canonizatione, sed etiam in Beatificatione. — 16. De facto solus Papa potest aliquem Canonizare, vel Beatificare. — 17. Quamvis antiquitus plurimi Sancti post felicem eorum obitum communi Episcoporum, et populorum consensu tales declararentur, et colerentur; hoc tamen semper de auctoritate expressa, vel tacita Summi Pontificis. — 18. Et a tempore Alexandri III, usque in præsens potestas, tum Canonizandi, tum Beatificandi soli Romano Pontifici privative quoad omnes alios fuit reservata. — 19. Qui fuerit primus Pontifex, qui solemniter Canonizationem celebravit, ad n. 20. — 21. In Canonizatione non semper fuit observatus idem ritus, et forma solemnitatis, qui solet observari nostris hisce diebus. — 22. Item nec semper fuit observatus idem ritus, et forma in Beatificatione. — 23. Assignatur in quo potissimum consistat solemnitas Beatificationis. — 24. Tam ad Beatificationem, quam ad Canonizationem duo copulative requiruntur, scilicet excellentia Virtutum in gradu heroico, et miracula. — 25. Miracula, non solum in vita, sed præcipue post obitum patrata, sunt necessaria ad Beatificationem, et Canonizationem alicujus. — 26. Quot Miracula requirantur, et sufficiant, tum ad Beatificationem, tum ad Canonizationem. — 27. In Beatificatione, et Canonizatione Martyrum non solet fieri tam exacta inquisitio de probitate vitæ, et miraculis tempore vitæ peractis, ac fit in Beatificatione, et Canonizatione Confessorum. — 28. Antiquitus nomen Martyris, et Confessoris promiscue sumebatur, sicque idem erant Martyres, et Confessores. — 29. Progressu tamen temporis, ut fit etiam nunc, Ecclesia consuevit distincte nomen Martyris, et Confessoris usurpare. — 30. Hodie non proceditur ad Beatificationem, et Canonizationem, nisi elapsis quinquaginta annis ab obitu Beatificandorum, et Canonizandorum. — 31. Possunt tamen intra id temporis confici processus per Ordinarios, vel per Delegatos Apostolicos, et in Sacra Congregatione discuti de eorum validitate. — 32. Supra complementum dicti temporis solet interdum ob justas causas a Rom. Pontifice concedi dispensatio, et adducuntur exempla de variis similibus dispensationibus. — 33. Sine dicta Pontificia dispensatione est omnino observanda suprascripta Lex a Pontifice Urbano VIII, constituta de lapsu quinquaginta annorum ab obitu Servi Dei, et assignatur motivum talis dilationis. — 34. Adoratio, seu Cultus quid sit. — 35. Adoratio, seu Cultus alia mere est Civilis, seu Politica, et alia Sacra, seu Religiosa, et quæ sit utraque. — 36. Adorationis Sacra, seu Re-

ligiosæ tres sunt species, nempe Latria, Hyperdulia et Dulia. — 37. Adoratio, seu Cultus Latriæ quæ sit. — 38. Adoratio, seu Cultus Hyperdulie quæ sit. — 39. Adoratio, seu Cultus Dulie quæ sit. — 40. Dicta triplex adoratio, seu cultus alia est absoluta, et alia respectiva, et quæ utraque sit. — 41. Cultus alius est publicus, et alius privatus, et qui sit uterque. — 42. Cultu publico coli possunt omnes Sancti, et Beati, cum aliqua tamen differentia, quæ assignatur. — 43. Circa Beatos nondum Canonizatos attendenda sunt Brevia Pontificia, et Decreta Sacra Congregationis Rituum, quæ afferuntur. — 44. Qui cum fama Sanctitatis obierunt, et nondum sunt Canonizati, nec Beatificati, possunt licite coli cultu privato, et non cultu publico. — 45. Circa cultum, et Venerationem talium Virorum fama Sanctitatis defunctorum, eorumque Imagines, Miracula, Revelationes, etc. Attendenda sunt duæ celeberrimæ Constitutiones Urbani VIII, ad id editæ. — 46. Affertur prima Constitutio. — 47. Affertur secunda Constitutio. — 48. Attendenda sunt insuper Decreta ad id edita de expresso mandato Urbani VIII, et edita jussu Innocentii XI. — 49. Affertur Decretum Sacrae Congregationis Rituum super immemorabili. — 50. Adducitur Decretum ejusdem Sacrae Congreg. servandum in recipiendis informationibus pro causis Beatificationum, et Canonizationum Servorum Dei. — 51. Circa Cultum, et Venerationem Reliquiarum Sanctorum, et Beatorum est idem ferme dicendum, ac de cultu, et Veneratione ipsorum Sanctorum, et Beatorum. — 52. Per Reliquias Sanctorum, et Beatorum quid intelligatur. — 53. Reliquiæ noviter inventæ, et productæ, ad hoc ut coli possint cultu publico, debent prius esse legitime recognitæ, et approbatæ. — 54. Reliquiæ tam Beatorum, quam Sanctorum de novo inventæ, non solum a Papa, sed etiam ab Episcopo recognosci, et approbari possunt. — 55. Immo Reliquiæ a Papa jam approbatæ, antequam exponantur, debent etiam ab Episcopo recognosci. — 56. Et hoc etiam pro Reliquiis exponendis in Ecclesiis Regularium. — 57. Episcopus pro approbandis Reliquiis noviter inventis, et Romæ nondum approbatis, debet adhibere Theologos, et pios viros. — 58. Et si aliquod circa id emerit grave dubium, nihil inconsulto Summo Pontifice novum, aut in Ecclesia hactenus inusitatum est decernendum. — 59. Episcopus approbare non potest in ordine ad Cultum publicum Reliquias alicujus cum fama Sanctitatis defuncti, et nondum Canonizati, nec Beatificati. — 60. Cultu privato possunt coli Reliquiæ quæcumque, tam antiquæ, quam novæ, non solum Canonizatorum, et Beatificatorum, sed etiam cum fama Sanctitatis defunctorum, quamvis a nemine recognitæ, et approbatæ fuerint. — 61. Reliquiæ antiquæ habendæ sunt in ea veneratione, qua hactenus fuerunt. — 62. Innuitur attendendum novissimum Edictum emanatum pro veneratione Reliquiarum. — 63. Reliquiæ non sunt incensandæ, nisi cum incensantur Oblata. — 64. Corpora Sanctorum, et insignes eorum Reliquiæ non possunt transferri de Civitate ad Civitatem, nec de Ecclesia ad Ecclesiam inconsulta Sede Apostolica. — 65. Item transferri non possunt de loco ad locum Corpora, neque Reliquiæ Beatorum nondum Canonizatorum, nec fieri potest mutatio capse, in qua eorum Ossa recondita sunt, nisi accedente Summi Pontificis, aut Sacrae Congregationis Rituum auctoritate. — 66. Item sine licentia Papæ, aut Sacrae Cong. Rit. transferri non possunt de loco ad locum Corpora Servorum Dei nondum Beatificatorum, nec Canonizato-

rum, in quorum Beatificationis, et Canonizationis causis Sedes Apostolica jam manum apposuit. — 67. Translatio autem Corporum Servorum Dei nondum Canonizatorum, nec Beatificatorum, in quorum causis Sedes Apostolica nondum manum apposuit, potest fieri de licentia Ordinarii. — 68. Reliquiæ Sanctorum vendi non possunt. — 69. Fortiva subtractio SS. Corporum, vel Reliquiarum, etiam devotionis causa facta, est peccatum Sacrilegii, nisi essent in locis infidelium condita. — 70. Reliquiæ in altare pro ejus consecratione locandæ debent esse Sanctorum ab Ecclesia approbatorum. — 71. Corpora Sanctorum nondum Canonizatorum non possunt poni sub Altari. — 72. Quando exponuntur Reliquiæ, ultra lampadem, debent continuo ardere in Altari duo lumina. — 73. Reliquia Sancti ad hoc ut possit de eo recitari Officium, debet esse Insignis, et quæ sit talis Reliquia. — 74. Officium de Reliquia insigni celebrandum est solum in Ecclesia, ubi est Reliquia, quamvis sit Cathedralis. — 75. De Reliquia non insigni non licet celebrari Officium. — 76. De Sancto, cujus habetur Corpus, vel Insignis Reliquia, non potest fieri Officium, nisi constet de identitate, et nisi reperitur in Martyrologio Rom. Reliquiæ vero, si sint a locorum Ordinariis approbatæ, possunt exponi ad Fidelium venerationem. — 77. Festum, quod in aliqua Ecclesia celebratur ratione Corporis, vel Insignis Reliquiæ, non habet Octavam, nisi specialiter concedatur a Sede Apostolica. — 78. Qui recitat Officium de Sancto, de quo habet Insignem Reliquiam in propria Ecclesia, si celebrat eadem die in alia Ecclesia, debet omittere *Credo*. — 79. In aliis Ecclesiis, ubi celebratur Officium, et Missa de Beatis, licet eorum Reliquias exponere, Imagines, et

(1. Pro Sancto aliquem venerari non licet sine licentia Papæ, etiamsi in vita fecisset miracula. *Communis*, textu expresso in cap. *Audivimus*, 1, de Reliquiis, et Veneratione Sanctorum ibi: « Illum ergo non præsumatis de cætero colere, cum etiamsi per eum Miracula fierent, non liceret vobis pro Sancto absque auctoritate Romanæ Ecclesiæ venerari. »

(2. Sanctus igitur proprie, et stricte captus, et veneratione dignus est omnis, et solus ille, qui rite *Canonizatus*, id est per Pontificem *Albo*, seu numero, et Catalogo aliorum Sanctorum publice, solemniter, ac Canonice adscriptus tamquam Sanctus declaratus, et definitus est, addito statuto, ut ab omnibus pro tali habeatur atque colatur. *Sic in re Doctores communiter*.

(3. Item Beatus proprie, et stricte captus est omnis, et solus ille, qui ex speciali concessione Summi Pontificis ab aliqua Provincia, Religione, vel loco tamquam in Cælis existens cultu aliquo publico, v. g. recitatione Divini Officii, celebratione Missæ, expositione publica ejusdem Reliquiarum ad normam concessionis Pontificiæ coli, et venerari potest. Ita *in re pariter Doctores communiter*.

(4. Cujusmodi, ut recentes tantum indicem, canonizatio fuit 16 Junii 1757. Sanctorum Vincentii de Paulo, Jo. Francisci Regis, Catharinae Fliscæ Adornæ, et Julianæ de Falconeris a Clemente XII. Fidelis de Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, Josephi a Leonissa, Catharinae de Riccis 29. Junii 1746.

simulacra super Altari collocare. — 80. In Missis de Beatis non debet dici *Credo*, nisi adsit Reliquia. — 81. Reliquiam deferre in Processionibus pertinet ad Priorem Conventus, unde Reliquia sumitur. — 82. Reliquiæ non in Monasteriis Monialium, sed in exterioribus Ecclesiis asservari debent. — 83. Reliquiarum Sanctorum Patronorum Civitatis Clavis una concedi potest Magistratui Sæculari ejusdem Civitatis. — 84. Reliquia modica jam facta alienabilis alicui Ecclesiæ, vel Oratorio donari potest; Alias non posset alienari sine beneplacito Apostolico. — 85. Reliquias falsas exponere ad venerationem, est peccatum superstitionis. — 86. Reliquiæ, et Ossa Sanctorum radi non possunt, ut rasura detur cum potu Infirmis. — 87. Immo neque portari possunt ad ipsos Infirmos. — 88. In Altari, in quo est expositum SS. Sacramentum, non possunt exponi Reliquiæ. — 89. In Tabernaculo, ubi asservatur SS. Sacramentum, non sunt retinendæ Reliquiæ. — 90. Solemnitates novorum Beatorum, et Sanctorum a quibus prius, et quomodo peragendæ in Ordine Fratrum Minorum? ad n. 96. — 97. Alia ad rem, *Remissive*. — 98. ad 100. De nominibus Sanctorum impressis. — 101. 102. Alia de Cultu Sanctorum. — 103. 104. Ejus utilitas. — 105. Ejus antiquitas. — 106. Ante judicium Episcopi, nullus Martyribus decernebatur Cultus. — 107. Quoniam tempore post Martyrum Epochas cæteris Sanctis Cultus attributus. — 108. Ante judicium Ecclesiæ nullus Confessoribus Cultus unquam tributus. — 109. 110. De jure Cultus decernendi Sanctis. — 111. Quid Reliquiarum nomine intelligatur. — 112. Semper Sancto. Reliquiis cultus in Ecclesia impensus. — 113. Studium Ecclesiæ ne falsis Reliquiis cultus impenderetur.

(4. Unde Canonizatio proprie, et stricte sumpta est publicum Sedis Apostolicæ judicium, et expressa definitio de Sanctitate, et Gloria alicujus, qui solemniter Cæremoniis pompa Sanctorum Catalogo adscribitur, et publicæ totius Militantis Ecclesiæ venerationi proponitur, eique honores Sanctis debiti decernuntur. *Est in re Communis*.

(5. Beatificatio vero proprie, et stricte sumpta est legitima Pontificis concessio alicui certo Regno, Provinciæ, Religioni, vel loco facta, ut aliquis tamquam cum Christo in Cælis regnans Cultu aliquo publico, ut recitatione Divini Officii, Celebratione Missæ, expositione publica ejusdem Reliquiarum ad normam Pontificiæ concessionis venerari, ac invocari possit. *Est in re Communis*.

(6. Duplex est tam Canonizatio, quam Beatificatio, una scilicet formalis, et altera æquipollens. (7. Canonizatio formalis est illa, quæ expletur a Summo Pontifice servata forma judiciali, prolataque sententia cum omnibus consuetis Cæremoniis, seu solemnitatibus (1). (8. Canonizatio æquipollens est, cum Summus Pontifex aliquem Dei servum in antiqua cultus possessione existentem, fama Virtutum et Miraculorum ce-

a Benedicto XIV. et Joannis Cantis, Josephi Calasanzii, Josephi a Cupertino, Hieronymo Miani, Seraphino ab Asculo, Joanna Franciscæ-Fremiot de Chantai 16. Julii 1767. a Clemente XIII. peracta. (*Edit. Barbiell.*)

lebrem, et nulla prolata sententia, nec servato ordine Judiciali, omissisque consuetis caeremoniis, ac solemnitatibus, coli jubet in universa Ecclesia, tali determinato die per Officii, et Missæ recitationem, et celebrationem: Sic rectissime omni genere virtutum, et disciplinarum undequaque Eminentissimus Cardinalis de Lambertinis, deinde meritissimus, ac vigilantissimus Summus Pontifex in suo nemini impari ac omnibus suppari Clarissimo opere de Servorum Dei Beatificatione, et Beatorum Canonizatione lib. 1. c. 41. n. 1. ubi a § 1. ad 10. per totum caput varias recenset æquipollentes Canonizationes peractas a Summis Pontificibus, ut Sancti Romualdi a Clemente VIII. S. Norberti ab Urbano VIII et Clem. X. S. Brunonis a Clem. X. S. Petri Nolasci ab Alexandro VII. et Clem. X. Sancti Raymundi Nonnati ab Innocentio XI. Sanctorum Joannis de Matha, et Felicis de Valois ab Innocentio XII. Sanctæ Margaritæ Scotorum Reginæ ab Innocentio XII. Sancti Stephani Hungariæ Regis ab Innocentio XI. Sancti Wenceslai Ducis Bohemiæ a Benedicto XIII. Sancti Gregorii VII. ab eodem Benedicto XIII. Adde ex § 11. ejusdem Capituli, ac libri editionis Romanæ 1747. S. Gertrudem Islebiensem Virginem a Clemente XII. æquipollenter Canonizatam.

(9. Beatificatio formalis est illa, in qua prævia formali discussione Virtutum, aut Martyrii, et Miraculorum, Summus Pontifex indulget, ut servus Dei Beatus appelletur, atque in determinato aliquo Regno, Provincia, Religione, aut loco colatur, et ut plurimum quidem, cultu Officii, ac Missæ in ejus honorem. (10. Beatificatio æquipollens est illa, in qua rata habita fama Virtutum, aut Martyrii, et Miraculorum Summus Pontifex approbat Sententiam latam a Judice Ordinario, vel Delegato super Cultu immemorabili, ac casu excepto a Decretis Urbani VIII. Idem qui supra loc. cit. cap. 42. num. 8.

(11. Beatificatio, et Canonizatio non differunt essentialiter, sed solum accidentaliter; Quamvis enim nonnulli apud Pignatell. tom. 4. consultat. 53. num. 1. velint Canonizationem essentialiter, et secundum propriam rationem intrinsecam distingui a Beatificatione; ipse tamen Pignatellus ibidem num. 2. talem opinionem reprobans sic expresse habet: At vero hæc doctrina non est a Sede Apostolica, ideoque non video quomodo subsistat, Beatificatio enim univoce convenit cum Canonizatione, scilicet in nomine, cum Beatificatio sit etiam Canonizatio, quamvis particularis, ut breviter, sed optime dicit Pegna de Cultu, et veneratione Sanct. Turrianus in 2. 2. D. Thomæ disp. 16. dub. 2. et 3. Card. Tusch. verb. *Canonizare*, Contelorus de *Canonizatione Sanctorum* cap. 2. num. 4. et alii. Ac etiam ratione substantiæ. Nam et Beatus potest invocari, Aræ possunt Deo dicari in ejus memoriam, Missa, Laudes, et preces in Officio Divino ei dicuntur, dies Festus in ejus memoriam celebratur, pingitur cum radiis, in signum Gloriæ qua fruatur in Cælis, ejus Reliquiæ exponuntur

in Ecclesiis ad venerationem; Qui omnes sunt honores essentielles Sanctorum Canonizatorum, teste Bellarmino tom. 2. contr. 4. lib. 1. cap. 7. Hæc ad litteram Pignatell. loco cit.

(12. Et revera, quod Beatificatio, et Canonizatio non differant essentialiter, clare patet ex quo utraque fiat maturitate maxima, et causa plenissime discussa, ac cognita, precibus præmissis, et Spiritus Sancti assistentia enixe implorata, et utraque sit ultimum, et completum judicium, quod vir Dei sit in gloria; cum Beatificatio non peragatur, nisi prius mature discussis Virtutibus in gradu heroico, et Miraculis tum in vita, tum post mortem patris, quibus Sanctitas Beatificandi hominis a Deo manifestatur, illisque legitime verificatis, Pontifex instinctu Spiritus Sancti factus certus de illius Sanctitate, et existentia in Gloria, devenit ad illius Beatificationem, expediendo ad id ipsius Beatificationis Diploma, seu Breve. Immo per Beatificationem etiam ut talis toti Ecclesiæ proponitur, et ideo ubique a Fidelibus Beatus certo absque formidine in Gloria creditur, et ad gratias impetrandas invocatur, quamvis uni soli Regno, aut Provinciæ, aut Civitati, aut Religioni Officio, ac Missa colendus permittatur: Nequit enim alicubi dubitari de Sanctitate, et Gloria tam Beati, quam Canonizati, cum judicium Pontificis, ex quo fiat ex assistentia Spiritus Sancti, sit infallibile, sive debeat aliquem esse Beatum, sive expresse definiat esse Sanctum; Sicque ubique Fideles omnes cognoscunt per actum Beatificationis, et Canonizationis, Animam Beatificati, et Canonizati esse in Gloria. Hac tamen differentia servata, quod per Canonizationem id credunt, ut per formam expresse definitivam, et pronuntiativam; per Beatificationem vero ut per formam concessivam, et implicite definitivam. Sic Arriaga tom. 4. Theol. disput. 7. sect. 4. Trullench. in Decal. tom. 1. lib. 1. c. 9. dub. 5. num. 3. Matthæucci in Practica Theologo-Canonica ad causas Beatificationum, et Canonizationum in quæstione præciali cap. Unic. num. 9. et in opere dogmatico contr. vers. 7. cap. 5. num. 21. et alii.

(13. Nec obstat, quod pro Canonizatione novum fiat examen, quia tale novum examen non fit de Virtutibus Viri Dei, neque de Miraculis in vita, aut ante Beatificationem patris, quibus probata fuit Sanctitas vitæ, et infallibilis existentia servi Dei in Gloria, sed fit solum novum examen de continuatione Miraculorum post beatificationem a Deo ad intercessionem Beati patris, ut ea certum testimonium perhibeant, etiam voluntatis divinæ, quod Beatus publico cultu Officii, et Missæ in tota Ecclesia colendus decernatur, ut patet ex Constitutione 2. Gregor. IX. incip. *Mira* § 6. edita pro Canonizatione S. P. N. Francisci: ibi: « Sane licet ejus vita tam sancta, tam strenua, et præclara sibi sufficeret ad obtinendam consortium Ecclesiæ Triumphantis, quia tamen Militans, quæ solummodo videt in facie, non præsumit de his, quæ de suo Foro non

sunt auctoritate propria judicare... vitam ejus sibi fuisse acceptam, et ipsius memoriam esse a Militante Ecclesia venerandam, multis et præclaris Miraculis declaravit. »

(14. Nec etiam officit, quod Pontifices in Bullis Beatificationis uti soleant solum verbis, *Concedimus, Indulgemus, Impartimur*, in Bullis vero Canonizationis utantur verbis explicitis *Declaramus, Definimus, Decernimus et Mandamus*, quia ut recte dicunt Trullench. loco citat. Matthæuce. loco cit. num. 21. et alii, Pontifices tam per Beatificationem, quam per Canonizationem declarant Servos Dei esse in Gloria; per Canonizationem quidem in forma explicite definitiva, et pronuntiativa; per Beatificationem vero in forma indultiva, concessiva, et implicite definitiva. Unde Contelorus de Canonizatione Sanctorum cap. 2. num. 4. cum aliis allegatis tradit « Beatificationem in effectu aliud non esse quam particularem quamdam Canonizationem minori apparatus celebratam, » ut ait Pagandez apud Dianam coordinat. tom. 3. resol. 9. num. 2. Sicque apparet, quod Beatificatio et Canonizatio non differant inter se essentialiter, sed solum accidentaliter, quatenus Cultui per Canonizationem concessio adjecta non sit limitatio, bene vero adjecta sit Cultui per Beatificationem indulto, ut nempe beatus recitatione Officii, et celebratione Missæ colatur solum in aliquo certo Regno, Provincia, Civitate et Religione cum nonnullis aliis limitationibus in Brevi Beatificationis exprimi solitis, ac in Decretis Sacræ Congregationis Rit. infra sub num. 43 adducendis, expressis.

(15. Hinc plurimi Classici Doctores tenent, quod sit de Fide, quod Papa non possit errare, non solum in Canonizatione, sed etiam in Beatificatione. Vide verb. *Papa* art. 2. a num. 49. ad 57.

(16. De facto solus Papa potest aliquem Canonizare, vel Beatificare. Hostiensis in cap. *Audivimus* 1. de Reliquiis, et veneratione Sanctorum n. 13. verb. *Absque auctoritate* et ibid. Joann. Andreas num. 6. Cardinal. in 2. *notabil.* Innocent. n. 2. Abbas in 2. *notabil.* Barbos. num. 3. Fagnan. num. 20. Turcremata in cap. 1. num. 22. de consecrat. dist. 3. Sanctus Antonin. in Summa p. 3. tit. 22. cap. 5. n. 5. § 5. Ven. Cardin. Bellarmin. de Sanctor. Beatitud. tom. 2. part. 2. lib. 1. cap. 8. Matthæuce. in cit. Practica Theologo-Canonica quæst. præciali. cap. Unic. num. 2. Reiffenstuel lib. 3. Decret. tit. 45. num. 6. Pirhing. ibid. num. 3. Eminentissimus de Lambertinis deinde Beatissimus Summus Pontifex nomine Benedictus XIV. re in *Ævum* Benedicendus l. c. cap. 10. et alii communiter, arg. cit. cap. *Audivimus* 1. de Reliquiis, et veneratione Sanctor. ibi: « Cum etiamsi per eum Miracula fierent, non liceret vobis ipsum pro Sancto absque auctoritate Ecclesiæ Romanæ venerari, » et concordat cap. *Ex eo* 2. eod. et cap. *Venerabili* 32. de Testibus. Et ratio est, quia hæc est una de majoribus causis, quæ inter Christianos proponi possint, ut de se patet, et omnes fatentur; Majores autem

causæ ad Sedem Apostolicam spectant, cap. *Majores* 3. de Baptismo, eique specialiter reservantur, cap. *Nisi* 3. et cap. *Quod translationem* 4. de Officio Legati, adeoque etc. Tum quia sicut opera, quæ Sanctitati alicujus testimonium perhibent, Fidei inniuntur, ut patet de Miraculis, juxta illud Matth. cap. 17. num. 19. ibi: « Si habueritis fidem sicut granum Sinapis, dicetis huic Monti: Transi hinc illuc, et transibit, et nihil impossibile erit vobis, » ita ad illum pertinet Sanctos Canonizare, ad quem pertinet quæstiones Fidei determinare, qualis est solus Papa, cap. *Quoties* 21. caus. 24. q. 1. cum similibus.

(17. Quamvis enim antiquitus ante introductionem solemnem, qui nunc servatur, ritus *Canonizandi*, plurimi Sancti (ut patet de Apostolis omnibus, de variis Martyribus Stephano, Laurentio, Sixto, Vincentio, Fabiano et Sebastiano, Joanne et Paulo, Cosma et Damiano, Gervasio et Protasio, pluribusque aliis; de Confessoribus Silvestro, Antonio Abbate, Paulo primo Eremita, Martino, Nicolao, et Gregorio Magno, Augustino, Ambrosio, Hieronymo, Nazianzeno, Basilio, Athanasio, Cyrillo, Chrysostomo, Hilarione, multisque aliis, de Maria Magdalena, et Martha, ac de Virginius Agnete, Agatha, Lucia, Cæcilia, Catharina, Anastasia, et pluribus aliis) post felicem eorum obitum communi Episcoporum, et populorum consensu tales declararentur et colerentur; hoc tamen semper de auctoritate expressa, vel tacita Summi Pontificis id non contradicentis, sed tacite approbantis, ut docent Gonzal. in cap. *Audivimus* sub num. 7, de Reliquiis, et veneratione Sanctor. Garcias de Canonizatione § 5, pag. 91. Gravina de Cathol. præscript. tom. 4. quæst. 5. de Canonizatione Sanctor. pag. 321. Dominicus a Sanctissima Trinitate tom. 3. de Ecclesia militante in Bibliotheca maxima Pontificia tom. 10. pag. 487. Rabaud. Exercit. Theolog. tom. 2. exercit. 3. cap. 1. pag. 138. Azorius Institut. moral. tom. 2. lib. 5. cap. 7. Bellarmin. loco cit., cap. 8, in fine Layman lib. 4. tract. 7. cap. 5. n. 1. Reiffenstuel loco cit. num. 7. Matthæuce. loco citat. num. 1, et 2. Lambertin. loco citat. lib. 1. cap. 6. num. 9. ubi egregie, more suo, id probat pluribus aliis adductis.

(18. Et a tempore Alexandri III, usque in præsens potestas tum *Canonizandi*, tum *Beatificandi* soli Romano Pontifici privative quo ad omnes alios fuit reservata, cap. *Audivimus* 1. de Reliquiis et veneratione Sanctorum, ubi dictus Alexander III, Summus Pontifex, ut patet ex ejusdem verbis adductis supra n. 16, inhibuit, ne quis in posterum quemquam pro Sancto venerari inciperet absque Romani Pontificis expressa approbatione. Bellarmin. loco cit. cap. 8. Matthæuce. loco cit. num. 5. Gravina in Continuatione secundæ partis Catholice. præscript. tom. 4. pag. 209. § Merito vero Alexander. Wanspen Juris Ecclesiastici univers. part. 1. tit. 22. cap. 7. num. 14. et pluribus aliis adductis, Lambertin. loco cit. cap. 10. a num. 5. usque

in finem; Quamvis tamen Gonzal. Victon. Bivarius, Godefridus Henschenius, Daniel Papebrochius, et alii apud ipsum loco cit. num. 5. non improbabiler censeant talem Legem, seu reservationem esse multo antiquiorem Alexandro III, cum in dicto c. *Audivimus*, id de novo non statuatur, sed quasi jam constitutum commemoret, et talis loquendi forma Decretum non faciat, sed factum, et vulgo notum supponat, ut videntur innuere verba ipsius Decretalis adducta supra num. 16. Vide nova additamenta.

(19. Hinc non certo constat, quisnam fuerit primus Summus Pontifex, qui solemniter Canonizationem Sanctorum celebraverit. Nam multi tenent, quod prima Canonizatio solemniter celebrata fuerit a Leone III, anno 804, qui in Civitate Werdensi solemniter inter Sanctos Sanctum Swibertum ejusdem Civitatis Episcopum retulerit. Sic ex quadam Epistola Sancti Ludgeri Episcopi Monasteriensis relata a Cardinali Baronio in Annalibus ad dictum annum 804, num. 2, et seq. inter alios Cardinalis Bellarminus t. 2, lib. 1, cap. 8, de Sancto. Beatitudine, ubi sic expressè habet: « Primus enim Pontifex (ni fallor) qui Sanctos legatur canonizasse, videtur fuisse Leo Papa III, de quo sic scribit Sanctus Ludgerus in Epistola de miraculis Sancti Swiberti, c. 9. in 2. tom. Juris: « Tandem devota instantia Caroli (Magni) et Hildebaldi Archipræsulis Coloniensis venit a Colonia idem Papa Werdam, et ibi post alias solemnitates Sanctum Swibertum solemniter Catalogo Sanctorum Confessorum adscripsit pridie Nonas Septembris. » — Hanc primam legi solemnem Canonizationem, ante quam fortasse fuerunt etiam aliæ, sed non mihi constat. » Angelus Rocca de Canonizatione Sanctor. cap. 5. § *Ego vero*, Macrus in suo Vocabulario Ecclesiastico verb. *Canonizatio*, Franciscus Victon. in suo Tractatu gallice conscripto de Canonizatione Sanctor. cap. 10. per tot. Phæbæus Archiepiscopus Tarsensis in sua dissertat. impressa post Acta Canonizationis Sancti Petri de Alcantara, et Sanctæ Mariæ Magdalene de Pazzis, Gonzal. in cap. *Audivimus* sub num. 7. de Reliquiis, et veneratione Sanctor. Card. de Lauræa in 3. lib. sentent. tom. 3. disp. 6. art. 3. num. 47. Cornelius a Lapide in Comment. ad cap. 44. Ecclesiast. § *Triplex hæc gloria*, Casalius de veteribus Ecclesiæ Ritibus cap. 70. § de prædictis, Rabaudi exercit. Theolog. tom. 2. exercit. 3. cap. 1. de Ecclesia § *At potestatem*, Marchesius de capite visibilis Ecclesiæ tom. 9. Bibliothecæ maximæ Pontificiæ pag. 737. § A Romano.

(20. Alii autem multi defendunt contrarium, docentes, quod illa Epistola Sancti Ludgeri, quæ est potissimum fundamentum ob quod supra allati Doctores primam solemnem peractam Canonizationem Sancti Swiberti adscribunt Leoni III est commentitia; Sic pater Joannes Morinus in Commentario de administratione Sacramenti Pœnitentiæ lib. 10. c. 20. ubi hæc habet: « Conficta est Epistola ante forsan trecentos annos, aut, maxime ante quadringentos no-

mine Sancti Ludgeri ab aliquo Werdensi Monacho in sui Monasterii commodum, et gloriam... Deinde Sancti Swiberti in Sanctorum Catalogum relationem eodem modo, et ordine enarrat, quo nunc, et ab annis quadringentis celebrari solet. Certum est autem hanc celebrationem cœpisse trecentis post Leonem III. annis et amplius. Primus, quem perhibent antiqua documenta solemniter a Pontificibus Canonizatum fuisse, est Hugo Carthusianus, et Gratianopolitanus Episcopus. Secundus est Sanctus Bernardus. Sed considera quæ Epistolæ, sive Bullæ Pontificum de istorum Sanctorum Canonizatione referunt, et ea compara cum iis quæ Auctor ille de Sancti Swiberti Canonizatione scribit, deprehendesque cæremonias hodiernas a Leone III. multo diligentius, et copiosius, quam ab Innocentio II. aut Alexandro III. fuisse observatas. Quod argumentum certum est, istius Epistolæ auctorem post annum 1200. scripsisse. Ante Innocentium II. et Alexandrum III. simplex admodum erat Canonizationis ritus, ut ex Petro Damiano constat in fine vitæ Sancti Romualdi, testaturque Cardinalis Baronius ad annum Christi 1027. Obtinebatur ab iis, quibus curæ erat illa Canonizatio, a Sede Apostolica facultas Altare supra Corpus Defuncti erigendi. Eo erecto, peracta erat Canonizationis solemnitas. Post illud tempus cæremoniæ sanctæ illius actionis paulatim factæ sunt augustiores. » Demum post alias adductas rationes concludit Morinus: « Multa sunt alia ejusdem criminis argumenta, quæ longum esset persequi. Undique enim rimosa est Historia ista, et fabellis veritate assutis fatiscit; » Legi possunt etiam Henschenius ad diem 26. Mensis Martii in Commentario prævio ad vitam Sancti Ludgeri, et Coitius in Annalibus Ecclesiæ Francorum ad annum 805. ubi non pauca adversus eam Sancti Ludgeri Epistolam, quam supposititiam esse censent, annotarunt. Item Joseph Maria Sanfelicius Apostolicæ Sedis olim Nuncius ad Tractum Rheni in sua Epistola, quam ediderunt Continuatores Bollandiani ad diem 26. Martii pag. 640. Lucas d'Achery, et Joannes Mabillon. in Actis Sanctorum Ordinis Sancti Benedicti, et in præfatione ad sæculum quintum § 6. n. 100. Pagi in Critica Historico-Chronologica in universos Annales Cardinalis Baronii tom. 3. ad annum Christi 754. n. 7. ubi sic habet: « Cumque hæc de Sancti Swiberti Canonizatione commenta nunc manifesta sint, iis refellendis diutius non immorabor. » Alter Pagi in vita Sancti Stephani II. alias III. ad n. 14. Continuatores Bollandiani ad diem 26. Martii in vita Sancti Ludgeri § 8. Quibus consentit idem Lambertin. loc. cit. lib. 1. c. 7. sub n. 13. et expressè Graveson. in celeberrima sua Historia Ecclesiastica tom. 4. part. 1. colloq. 1. pag. 299, primæ impressionis Romæ, ubi ex aliis expressè dicit: « primum exemplum solemnem Canonizationis factæ a Romano Pontifice, contigisse dumtaxat anno nonagesimo nonagesimo tertio, quando videlicet Joannes XV. Pontifex

solemni Canonizationis ritu Udalricum Episcopum Augustanum publicis Sanctorum fastis adscripsit. » Idem Mabillonius præfatione in sæculum quintum Benedictinum, quod est Ecclesiæ decimum, sic habet: « Hoc primum indubitata Fidei monumentum de solemnem per Romanum Pontificem Canonizatione invenimus Diploma Joannis XV. qui in frequenti Episcoporum Conventu ad preces Lintulphi Episc. Augustani Udalricum ejusdem Ecclesiæ Episcopum in Sanctorum Album retulit. » Sic etiam Papebrochius dis. 20. in Conatu Chronico-Historico de solemnium Canonizationum initiis, atque progressibus, (1) et alii plures validis, et satis convincentibus fundamentis id ostendentes.

(21. In Canonizatione non semper observatus fuit idem ritus, et forma solemnitatis quæ solet observari nostris hisce diebus, sed fuit varia pro varietate temporum, et Pontificum; cum enim pendeat ab arbitrio ipsorum Pontificum, potest augeri vel minui, prout ipsi judicaverint expedire, et temporum circumstantiis congruere, ut notant Contelorus de Canonizatione Sanctorum cap. 3, num. 5. Matthæucc. loc. cit. num. 3, idem Lambertin. lib. 1, cap. 36, per tot. ubi per varios § assignat solemnia Canonizationis, tum quoad ritum antiquiorem, tum quoad ritum moderniorum, merito ibi legendus, admirandus et venerandus.

(22. Item nec semper fuit observatus idem ritus, et forma in Beatificatione, uti videre est in cit. nunquam satis commendato, semperque amplius commendabili Opere de Servorum Dei Beatificatione, et Beatorum Canonizatione dicti Eminentissimi de Lambertinis, deinde undequaque meritissimi Summi Pontificis Benedicti XIV, et signanter lib. 1, cap. 13, et 20, ac 24, ubi num. 1 et 2, insuper asserit, quod solemnitas Beatificationis, quæ fit in Basilica Vaticana per publicationem potissimum Brevis Apostolici inter Missarum solemniam initium duxit ab Alexandro VII, in Beatificatione Beati, nunc Sancti Francisci Salesii. (23. Et ibid. num. 3, subjungit, quod solemnitas Beatificationis in Basilica Vaticana peragendæ consistit potissimum in actibus sequentibus: hoc est primo in publicatione Indulgentiæ ab omnibus utriusque sexus Fidelibus confessis, et Sacra Communionem refectis lucrificandæ, qui in Basilica Principis Apostolorum, aut Missæ solemnem pro Beatificatione canendæ intererint, aut Beatificationis die eandem Vaticanam Basilicam visitabunt: secundo in præsentia tum Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum, nec non Consultorum Sacrorum Rituum Congregationis, tum Cardinalis Archipresbyteri Basilicæ Vaticanæ, et Canonicorum, et Cleri ejusdem Ecclesiæ: tertio in exhibitione Brevis Apostolici, quæ fit a Postulatore Causæ Cardinali Præfecto Sac. Congreg. qui Postulatorem remittit ad Cardinalem Archipresbyterum Vaticanæ Basilicæ pro facultate illud in Basilica publi-

candi: quarto in publica lectione Brevis; quinto in solemnem cantu Hymni *Te Deum Laudamus*, qui ab Episcopo Missam solemnem celebraturo intonatur: sexto in detectione imaginum Servi Dei quæ prius velo coopertæ erant, tum super Altari, tum ad faciem Templi: septimo in omnium adstantium veneratione: octavo in recitatione Collectæ, quæ fit ab Episcopo Missam celebraturo in honorem Beati: nono in thuris datione Imagini Beati, quæ ab eodem fit Episcopo trino ductu: ultimo in celebratione Solemnis Missæ, tum vero in accessu Summi Pontificis ad Basilicam Vaticanam, ipsa die post Vesperas, ad Imaginem Beati colendam.

(24. Tam ad Beatificationem, quam ad Canonizationem duo copulative requiruntur, scilicet excellentia Virtutum in gradu heroico, et Miracula, ita ut nec excellentia Virtutum sine Miraculis, nec Miracula sine Virtutibus sufficiant. Sic expresse habetur in Constitut. Innocentii III. edita pro Canonizatione Sancti Homoboni incip. *Quia pietas*, ibi: « Licet autem, juxta testimonium veritatis, sola finalis perseverantia exigatur ad sanctitatem animæ in Ecclesia triumphante, quoniam qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit, duo tamen, virtus videlicet morum et veritas signorum, opera scilicet in vita, et Miraculorum signa post mortem, ut quis reputetur sanctus in militante Ecclesia, requiruntur: nam quia frequenter Angelus Satanæ se in lucis Angelum transfiguravit, et quidam faciunt opera sua bona, ut videantur ab hominibus, quidam etiam coruscant Miraculis, quorum tamen vita merito reprobat, sicut de Magis legitur Pharaonis, et etiam Antichristo, qui electos etiam, si fieri potest, inducet suis Miraculis in errorem, ob id nec opera sufficiunt sola, nec signa; sed cum illis præcedentibus ista succedant, verum nobis præbent indicium Sanctitatis, nec immerito nos ad illius venerationem inducunt quem Dominus suis ostendit Miraculis venerandum. Hæc autem duo ex verbis Evangelii plenius leguntur, ubi de Apostolis loquens ait.... Illi autem profecti prædicaverunt ubique, Domino cooperante, et sermonem confirmante, sequentibus signis... In eo namque, quod ait cooperante, eos operatos esse demonstrans; et in eo, quod sequitur, sequentibus signis, eos exponens, immo Dominum in eorum Miraculis claruisse. Hoc etiam Dominus usque hodie operatur in sanctis et potentiam suam signis evidentibus manifestat, dum vivorum curat ægritudines ad memoriam mortuorum, et eos plus esse post mortem, et felicius vivere mortuos qui in Domino moriuntur, quam qui vivunt in Mundo, demonstrat. » Et in Constitutione 4. Gregorii IX, edita pro Canonizatione Sancti Antonii de Padua incip. *Cum dicat Dominus*, ibi: « Licet ad hoc, ut aliquis Sanctus sit apud Dominum in Ecclesia Triumphante, sola sufficiat finalis perseverantia juxta illud Apocalypsis 2. Esto fidelis usque ad mortem, et dabo tibi coronam vi-

(1) Gerbert in principiis Theologiæ Liturgiæ seq. 2. (Edit. Barbiell.)